

Negrerna i USA

För bortåt tre år sedan framlade den av president Truman tillsatta kommittén för "medborgerliga rättigheter" sin berömda utredning i rasfrågan. Här klarades på område efter område hur den principiella jämlikheten inför lagen till stor del gjorts till en fiktion genom offentlig och privat diskriminering mot vissa nationer och raser och framför allt genom segregation av vita och negrer i sydstaterna. Kommitténs program, som vann regeringens understöd, gick ut på en serie lagar och andra åtgärder för tryggnad av total likställighet.

President Truman har arbetat energiskt för att göra detta program till en realitet, och majoriteten inom de båda stora partierna har förklarat sig solidarisk med statschefen. När det gällt att genom unionell lagstiftning genomföra förbättringar har emellertid nederlagen varit större än framgångarna. Särskilt i senaten, där staterna har samma representation oberoende av folkmängd, har en fraktion sydstatsmän, ofta stödd av partitaktiskt bestämda republikaner, kunnat hindra positiva beslut. Det senaste och mest remarkabla fallet inträffade i våras. Ett lagförslag som syftade till att omöjliggöra diskriminering vid tillsättande av offentliga och enskilda tjänster gick i huvudsak igenom i representanthuset, men i senaten lyckades man inte nå den erforderliga kvalificerade majoriteten för ett beslut om begränsning av debatten; då det var väl känt att sydstats senatorerna ämnade driva obstruktion genom ändlösa anföranden, blev det nödvändigt att låta saken falla. På detta sätt får en sydstatsminoritet en reell veto rätt — ett faktum som inte stämmer illa med grundlagsfädernas avsikter, men som innebär ett klart avsteg från demokratiska grundsatser. På sydstatshåll försäkras att man skall sköta om saken själv, varmt och försiktigt, men var och en vet att varsamheten och försiktigheten i praktiken ofta är liktydig med total överksamhet.

I andra former och genom andra organ har likväl framsteg vunnit nya och betydande segrar under senaste tid. Viktigast är kanske tre av unionens högsta domstol avkunnade utslag i juni månad detta år. Ett av dem, Hendersonfallet,

fastslår att någon särbehandling av negrer inte får förekomma i mellanstatlig trafik; därmed är det, vad större järnvägs- och busslinjer angår, slut med det förhatliga system under vilket i Södern vita och negrer fick sitta i särskilda avdelningar och till och med i restaurangvagnen var åtskilda genom förhängen. Två andra mål, Sweatt- och McLaurin-målen, betecknar historiska landvinningar för likställighet i undervisning. Tidigare har högsta domstolen fastställt att om en stat åtskiljer vita och negrer vid universitet och högskolor, måste samma möjligheter beredas båda raserna. Nu gick man ett stort steg längre. I ena fallet förklarade domstolen i ett mål berörande Texas att en kvalificerad negerstudent hade rätt att för högre examen studera vid samma högskola som de vita; upp rättandet av en speciell högskola för negrer var inte tillräckligt, eftersom en reell skillnad i värde och prestige kunde väntas föreligga mellan dylika förskilda raser reserverade undervisningsanstalter. I andra fallet bestämdes att en neger som studerade vid en "vit" högskola i alla hänseenden måste likställas med vita studenter; i Oklahoma, som målet närmast gällde, hade myndigheterna sökt att på olika omvägar ge studerande negrer en särställning. Tillsammans utgör de tre domarna ett förkrossande slag mot i Södern allmänt tillämpade former för segregation.

Av betydelse är att de båda högskoleutslagen har starkt stöd inom den opinion som det här närmast gäller. Studenterna i Texas och Oklahoma har med överväldigande majoritet uttalat sig för negrernas likställighet i studier och studentliv. Av lärarna vid universitet och högskolor i Södern som ännu är reserverade för vita har 68 procent uttalat sig mot all segregation. Det kan tilläggas att tusentals kurser i rasfrågor, avsedda att utrota populära fördomar, enligt en nyligen publicerad statistik ges vid Söderns högskolor.

På andra områden är utvecklingen likartad. Inom den amerikanska försvarsmakten har likställigheten steg för steg vunnit terräng, under ihärdig kamp mot de traditionella föreställningarna om negrernas låga intelligens, sexuella vildhet och dåliga lukt. I allt högre grad får negrerna samma utbild-

ningsmöjligheter och samma funktioner som de vita, och man har utan svårigheter kunnat sammanföra vita och negrer i gemensamma kvarter. Vid de egentliga valen, likväl som vid de i Södern långt viktigare pri-

marvalen av kandidater, röstar negrerna i ständigt större utsträckning, och därigenom påverkar partierna, som är angelägna att fånga de nya väljarna. En undersökning av den aktade organisationen "Southern Regional Council" klargör att pressen i Södern starkt influerats av den allmänna utvecklingstendensen: brott av negrer skjuts inte fram som förr, personalnotiser om negrer förekommer i den "vita" pressen, man börjar använda "mr" och "mrs" om negrer, vilket för några årtionden sedan var otänkbart.

Även om oerhört mycket återstår att göra, är alltså framstegstendensen ostridig. Vid den nyligen hållna konferensen för kulturell frihet i Berlin omvittnade två framstående negrer, George Schuyler och Max Yergan, den väldiga förändringen sedan några årtionden. Antalet negrer i läroverk, yttrade Schuyler bland annat, var år 1910 5.000 och är nu 300.000; antalet negrer vid högskolorna är nu uppe i 70.000, sannolikt en proportionsvis större del av befolkningen än i något europeiskt land. "De framsteg som gjorts under de senaste tio åren är vida större än under de föregående trettio åren. Detta förklarar den färgade minoritetens lojalitet. Amerikas negrer förstår att det amerikanska systemet är hoppet för alla undertryckta folk som har förmågan och viljan att uppnå en fri människas resning."

Flyktingarna i Västtyskland

Under de senaste veckorna har Dagens Nyheter innehållit en rad skildringar av flyktingarnas och "de fördrivas" läge i Västtyskland. Miljoner människor är utan arbete och utan anständig bostad; hundratusentals barn och ungdomar växer upp i baracker, som enligt en auktoritativ amerikansk rapport inte är människovärdiga, eller driver omkring tiggande och sökande efter arbete. En förbättring av läget på lång sikt och i stor stil kan blott ske genom politiska ingripanden, i första rummet tyska, i andra rummet internationella. Även om vi får fred och en lugnare värld, kommer en lösning av detta problem — ett av efterkrigstidens mest ohyggliga — att kosta många miljarder och många år av ansträngningar och anpassning.

Särskilt när det gäller barnen och ungdomen är emellertid snabb handling nödvändig, och det är möjligt att med begränsade insatser ge utsikter till bärgning och ett hederligt liv. Här kan välgörenheten gripa in, här måste den gripa in. Politisk misstro eller fientlighet kan i varje fall inte stå hindrande i vägen då det gäller dessa som var barn under nazismens tid eller kommit till världen först efter nederlaget. Tvärtom bör varje politisk reflexion stödja de mänskliga medkänslans bud; ur en ungdom i elände och okunnighet föds bittra människor, farliga för sitt lands fred och för världens fred.

Därför bör det arbete som Svenska Rädda Barnen och Röda korset utför stödjas även i fortsättningen. Den svenska hjälpverksamheten får inte ta slut, den är lika behövlig som någonsin. Postgirokontona för dessa organisationer är 900100 respektive 900800.